

Μὲ φοβερὴ ὄρμη χύθηκε ἀπάνω στὸν ἄλλο.

Μιά πιστολιά ἀκούστηκε τότε. Ὁ φουσκάς ἔπεσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά αἱματωμένος στὴ θάλασσα κι' ὁ χωροφύλακας ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπάνω στὸ βράχο μὲ τὸ καμάκι μπηγμένο στὸ στήθος.

Ὁ ἥλιος ἦταν πιά πολὺ ἀπρηλὰ καὶ τὰ σμάρια ξακολουθοῦσαν νὰ κατεβαίνουν ὁλοένα ἀτελείωτα κι' ἀπανωτά.

ΠΟΛΗ.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ.

ΑΓΑΘΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Α.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ φιλόποτος· μ' ἂν θῆς νὰ μὲ μεθύσῃς
 δός μου ἄφου πρώτα σὺ γευθῇς τὴν κοῦπα τὴν χρυσή.
 Καὶ θὰ δεχθῶ· γιατί ἅμα σὺ στὰ χεῖλη τὴν ἐγγίσῃς
 πῶς ἀπὸ τέτοιον κεραστῇ θὰ φύγω τὸ κρασί;
 Περνᾷ μου ἡ κοῦπα τὸ φιλὶ ποῦ σὺ θὰ τῆς χαρίσῃς
 καὶ ψιθυρίζει μου γλυκὰ πῶς ἔχεις πιεῖ κ' ἐσύ.

Β.

Τάχα κ' ἐσὺ κρυφαγαπᾷς, Ροδάνθη, καὶ παθαίνεις
 καὶ λυώνεις μὲ τὰ μάτια σου ἀκοίμητα, στεγνά;
 Ἦ σὺ κοιμᾷσαι ξένοιαστια καὶ λόγος τῆς καημένης
 ἀγάπης μου δὲν γίνεται ποτὲ καὶ πουθενά;
 Θὰ πάθῃς ὅμως σύντομα· κ' ἐγὼ θὰ καμαρώνω
 βρεγμένα σου τὰ μάγουλα μὲ δάκρυα περισσά.
 Τὶ ἢ Ἀφροδίτη εἶναι κακὴ γιὰ τᾶλλα ἄμμι' ἔχει μόνο
 καλὸ, πῶς τὰκατάδεκτα κορίτσια τὰ μισᾷ.

Γ.

Ὅλην τὴν νύκτα μύρομαι κιᾶμα τὸ φῶς προβάλλῃ
 καὶ μοῦ χάριση ἓνα ἑλαφρὸ πρωτόπνι, νά σου ἐκεῖ
 Τὰ χελιδόνια γύρω μου περιλαοῦν καὶ πάλλῃ
 στὸ δάκρυ βάλλουν με, σκορποῦν τὸ κῶμα τὸ γλυκί.
 Στέκουν ὕγρα τὰ μάτια μου καὶ τῆς Ροδάνθης πάλλῃ
 τὸ μέλημα στὰ στήθη μου στριφογυρνάει σιγῶ.
 Φθονερά πάψετε πουλλιά τὸ μυρολόγι ἀγάλλῃ
 τῆς Φιλομήλας τὴν λαλιά δὲν ἔχω μάθει ἐγώ!
 Κλαῖτε τὸν Ἰνυλὸν ἄλλου, μες στὰ βουνά, στὰ δάση·
 μες στὴν αὐλὴ τοῦ Ἐπωπος πετᾷτ' ἐσεῖς, πουλλιά,
 Ἴσως μιὰ στάλα κοιμηθῶ κι' ὄνειρον ἴσως φθάσῃ
 καὶ στῆς Ροδάνθης κλίνῃ με γλυκὰ τὴν ἀγκαλιά.